

מכל המחוזות המגוחכים שהתרחשו

במרכזי המפלגות סביב

הרכבת רשימות המועמדים שלהן, לא

היה מגוחך מזה שהתחולל ברפ"י

לוא היה הסיפור מתרחש על הבמה, היה זוכה למחאות-כף סוערות. בתור סרודיה מוצלחת על ערב בחירות בישראל, הוא היה סנסציה. הצרה היא רק שפרודיה זו לא התרחשה על הבמה — אלא במציאות. משום כך, לא היתה זו קומדיה, אלא טרגדיה. שים קץ למחזה המביש, ועקו השבוע מודעות-ענק בעיתונים. היתה זו זעקתם של ממשיכי רפ"י, והיא הופנתה נגד "המחזה המביש של ועדות-מינויים". כיצד יש, אם כן, לבחור מועמדים לרשימה מפלגתית? לדברי המודעות — בבחירות חשאיות ואישיות. אולם מה קורה כאשר נבחר אדם בניגוד לרצון המרכז? זהו הסיפור מאחורי הקלעים על הצורה הסנסאסטית שבה מנהלים ממשיכי רפ"י את עסקי מפלגתם.

מי יוק (מיכאל) גולדשטיין בן 28 הוא אורח מוכר בתל-אביב — בייחוד בתל-אביב הלילית. הנכס המפורסם ביותר שלו הוא קרחתו הבוהקת, אלה יול רינגר, שבועטה אף זכה לתפקידים בסרטים ישראליים כגון מרגו שלי, טוביה ושבט בנותיו, וכו'. בנעוריו היה שותיים בקיבוץ יטבתה, בנח"ל מוצנח, אחר עבד לפרנסתו כטרקטוריסט. במלחמת ששת-הימים נפצע בגבו בקרב על ירושלים, זכה לקבל את הפנסקה-הכחול של נכיצה"ל.

כשקמה רשימת ממשיכי רפ"י, החליט מייק שזהו המקום המתאים לקידום הקריירה הפוליטית שלו. הוא הוציא פנקס חבר, החל מגלה פעילות בגוף עול-הימים. האידיליה הקצרה הגיעה לסיומה הדראסטי לפני כשבועיים, באסיפה סוערת, בה, לדברי מייק, נבחר הוא כמועמד מיספר אחד למועצת עיריית תל-אביב. לדברי הצד שכנגד, לא היתה הבחירה חוקית.

הצד שכנגד היה לא אחר מאשר ראש השב. לשעבר הוא ראש ממשיכי רפ"י כיום, איסר הראל. לדברי מייק, איסר הוציק אותו מייד אליו לאחר שגודעו תוצאות הבחירות, הודיע לו בשפה שאינה משתמעת לשתי-פנים, כי "רשימת ממשיכי רפ"י איננה חנות שבה עושה כל אחד כרצונו. אני קובע מי ייבחר מה ולמה".

מייק הגדול לא נבהל מאיסר הקטן: "זה שנתת כמה מודעות בעיתונים לא נותן לך זכויות מיוחדות", החזיר לו מנה אחת אפיים. "וזהי רשימה ממלכתית, לא רשימה

האועמד (משאל. לא מייק) שנבחר באסיפת מאשיכי רפ"י לרוץ לעיריית ת"

מפלגה או קירקס?

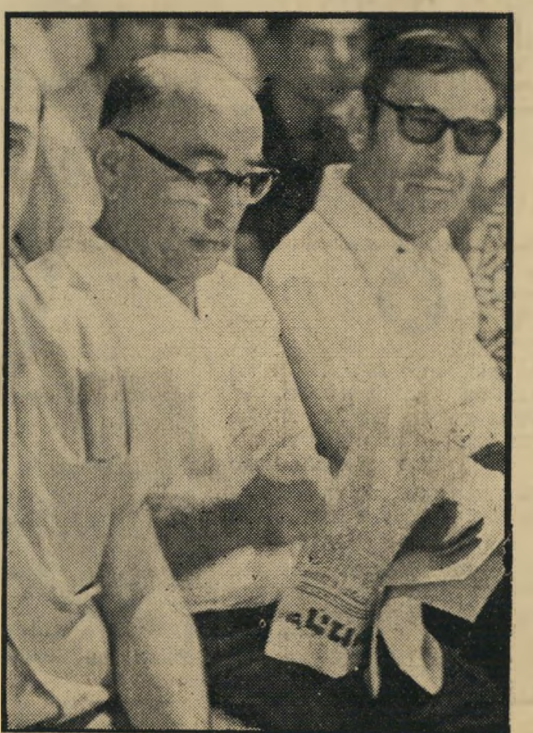
כשנכנסתי לאולם, פתח גולדשטיין ונשא נאום נלהב על הצורך "בהשלכת הנוקנים", ועל החינוגות — לדבריו — שבהורמת כוחות של בחורים צעירים לעיריית ת"א. לאחר מכן הציע כי באותו ערב יבחרו את מועמד הרשימה. לקחתי את רשות הדיבור והבהרתי כי האנשים לא זומנו כדי לקיים בחירות, אם רוצים לקיים בחירות, יש לזמן לאסיפה כזאת את כל אותם חברים רבים שהתפקדו לרשימה, ואין לעשות זאת אגב אורחא.

דברי הופסקו מדי פעם בצעקות, וחרף הדברים שאמרתי העמיד גולדשטיין להצעה את הצעתו, וזיכרתי יקוימו באותו ערב. הצעתו זכתה לרוב קולות, כשכל החבורה החדשה שהגיעה למקום, ואשר מעולם לא נראתה בפעילות התנועה או ברפ"י (והתנועה היא במידה רבה המשך לרפ"י), מצביעה בעד קיום הבחירות באותו ערב. גם אחרים ניסו לשכנע את הנוכחים, אך דבריהם שוסעו ע"י התפרצויות צעקניות, ונתקבל הרושם הברור, כי לאותו ערב זימן גולדשטיין קבוצה של ידידים שלו, במגמה בולטת וברורה לקבוע מסמרות ולבחור בו כמועמד. לאחר מכן ניגשו הנוכחים להצבעה, שלא היתה אלא בזיון גדול. באולם היו נוכחים כימעט רק אנשי הקבוצה של גולדשטיין. התברר לי לתדהמתי, כי באותו רגע ממש, בשעת ההצבעה, החתימו אנשים על כרטיסי התפקדות, למען אפשר להם זכות הצבעה.

ליתר שינוע, גילה חבר המרכז מאיר אבינוהר לבית המשפט פרט נוסף על חבר המפלגה והספק-מועמד מטעמה לראשות עיריית ת"א: "למר מיכאל גולדשטיין עבר פלילי".

בכך, למעשה, נטתם הגולל על תקחתו של מייק ליהפך לראש העירייה. לפי החוק, בעל עבר פלילי אינו יכול להיבחר לתפקיד זה אפילו שעברו מסתכם במתן סטירה. אולם זוהי בעייתו הפרטית של גולדשטיין. הרבה יותר מעניינת היא צורת בחירתם של איסר הראל וחבריו לתפקידים, כפי שתוארה עליידי גולדשטיין, ודרך הניהול הנמוק ראיית של המפלגה על ידם. השופט המחוזי, שלמה אשר, שדחה את בקשת מייק בהתבסס על פקודת העיריות, לפיה מותר לכל 200 תושבים להגיש רשימה כראות עיניהם — לא התייחס לבעייה זו, שלא עמדה לדיון במשפט. ואולי באמת, אחרי הכל, רשימת ממשיכי רפ"י היא חנות פרטית של מייסדיה. השאלה היא רק, מה ימנע בעדם לנהוג כך גם מחוץ למפלגתם, אם יגיעו איפעם לעמדת-כוח ממלכתית.

פעילים, ביניהם גם מר מיכאל גולדשטיין, וקיימתי פגישה, בה חילקתי תפקידים ראשוניים, קבעתי פגישה נוספת, אשר אליה הוזמנתי עוד מיספר פעילים. פגישה זו זומנה לתאריך 10.9.69, והיא בשום פנים ואופן לא זומנה לעריכת בחירות כלשהן, אלא לדיון בהטלת תפקידי אירגון שונים. כשבאתי למקום המיפגש, נוכחתי לראות הפתעתי כי למקום זומנו עוד כ-40 איש.

איסר הראל: "הרשימה חנות פרטית!"

פרטית של איסר. זו לא חנות שלו. איסר נשאר חקיף בדעתו: "אנחנו הקובעים ואנחנו מחליטים", השיב למייק. "חזן מזה, אני נגד צעירים". "אין דבר, עוד נתראה", השיב מייק בחימה. "אני אומנם עוד צעיר בפוליטיקה, אבל לך יש עבר".

אכן, שני הצדדים התראו. בבית-המשפט, כמובן, כפי שניתן לצפות לאחר שיחת-רעים כזו. מייק נחפו אל עורך-הדיון חיים ליטווינסקי, הגיש באמצעותו בקשה שבית-המשפט יקבע כי למרכז-המפלגה אין זכות להחליט מי יהיו המועמדים למועצת עיריית תל-אביב, וכי המועמד מיספר אחד היחיד הוא מייק גולדשטיין, ואין אחר בלעדו. סיפר מייק:

"לקראת ראשית אוגוסט 1969 פורסמה בעיתונות היומית מודעה מטעם ממשיכי רפ"י, בה מוזמנים כל חברי רפ"י ואוהדיה להצטרף לתנועה המוקמת. בסביבות 10' לספטמבר נערך בבית-הרופא בתל-אביב, כנס יסוד של התנועה. קשה לומר כי בחירת המרכז באותו כנס, נעשתה כדיון. אני טוען כי הדבר נעשה באופן שרירותי, בלתי-חוקי, ובניגוד לעקרונות הצדק הטבעי והשחיתון. היו"ר הציע — מבלי לאפשר ויכוח ומבלי לאפשר להציע מועמדים אחרים, כי למרכז ייבחרו החברים הבאים: יגאל הורוביץ, מאיר אבינוהר ואיסר הראל. כאשר חלק מן הנוכחים מחאו כפיים להצעתו, הכריזו כי השלושה הג'ל נבחרו להיות המרכז. לאחר מכן ניגש הכנס לבחירות "מטה הבחירות", שנבחר כך: היו"ר קרא, מתוך רשימה מוכנה שהיתה בידו, 21 שמות, אשר בחלקם אף לא נכחו בכנס וברובם לא היו ידועים למשתתפים — וזאת במהירות גדולה, כך שאיש לא יכול היה לרשום לפניו את שמות המועמדים. גם כאן לא נתן היו"ר כל אפשרות של ויכוח או של הצעת מועמדים אחרים, ודרש כי ה"ג'ל ייבחרו מייד על ידי הכנס להיות מטה הבחירות".

כאשר קמו נציגי מרכז ממשיכי רפ"י להתגונן בפני התקפתו של גולדשטיין, ציירו, מבלי שהתכוונו לכך, את הצד השני של הקירקס. היה זה כאשר גילו בפירוט כיצד התנהלה אותה אסיפה גורלית, שבה נבחר גולדשטיין למועצת מרכז. לאחר שניסו להצדיק את צורת הקמת הרשימה ובחירת המרכז, סיפר איש המרכז פסח בלקין: "הוטל עלי, מטעם מטה הבחירות המרכזי, לקרוא לממלכתית ע"מ, לרכז זמנית את הפעילות האירגונית לקראת הבחירות באיזור המרכז הכולל את תל-אביב. ריכזתי קבוצת